

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Για να πετύχουμε την ανάπτυξη της χώρας και της κοινωνίας μας, χρειάζεται να αλλάξουμε την πορεία της Ελληνικής οικονομίας.

Αυτό τόνισε ο Υπουργός Βιομηχανίας, Ενέργειας, Τεχνολογίας και Εμπορίου κ. Κώστας Σημίτης, μιλώντας προς τα μέλη της διοίκησης της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας, στην διάρκεια της επίσκεψης που πραγματοποίησε σήμερα στα κεντρικά γραφεία της ΓΣΕΕ.

Αναφερόμενος στην ανάγκη αλλαγής της πορείας που ακολουθεί η Ελληνική οικονομία, ο κ. Σημίτης υποστήριξε ότι η χώρα μας, θα εισέλθει σε μία νέα αναπτυξιακή τροχιά όταν μπορέσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τα διαρθρωτικά προβλήματα της οικονομίας. Όταν πετύχει την προσαρμογή της, στις ανάγκες και στις απαιτήσεις που δημιουργεί η διεθνοποίηση της οικονομίας. Αλλά και όταν εξασφαλίζει την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων και των προϊόντων μας στη διεθνή αγορά.

Διότι στόχος μας υπογράμμισε ο Υπουργός Βιομηχανίας, δεν πρέπει να είναι η απλή μεγένθυση ή αύξηση της ποσότητας αλλά η εξασφάλιση μιας ποιοτικής διάστασης της ανάπτυξης. Γι αυτό αν πράγματι θέλουμε οι εξελίξεις στο χώρο της οικονομίας να είναι συμβατές με αυτό το στόχο της ανάπτυξης, τότε πρέπει να κινηθούν σε μια νέα αναπτυξιακή κατεύθυνση, η οποία θα στηρίζεται στην παραγωγικότητα και στην ποιότητα της εργασίας, στην ευρηματικότητα και δημιουργικότητα του ανθρώπινου παράγοντα, στην κατάκτηση υψηλών ποσοστών προστιθέμενης αξίας καθώς και στην εξασφάλιση μόνιμων σταθερών και καλά αμοιβόμενων θέσεων εργασίας.

Βέβαια η κατάκτηση μιας νέας αναπτυξιακής κατεύθυνσης απαιτεί βαθιές τομές στη δομή της ελληνικής οικονομίας αλλά και αλλαγή του τρόπου λειτουργίας και συμπεριφοράς όλων των οικονομικών παραγόντων. Δηλαδή, του κράτους, των επιχειρήσεων καθώς και των εργαζομένων.

Έτσι για να επιτευχθεί ο στόχος αυτός, ο κ. Σημίτης επεσήμανε ότι είναι απαραίτητο :

1. Να προχωρήσουμε σ' ένα μακροχρόνιο προγραμματισμό για την ανάπτυξη

**των επιχειρήσεων.**

Γιατί η ανταγωνιστικότητά τους, μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο μέσω της ενθάρυνσης μακροχρόνιων επιχειρησιακών προγραμμάτων. Αλλά και γιατί μόνο έτσι θα αλλάξει ο τρόπος λειτουργίας των επιχειρήσεων και θα ξεπεραστούν οι κοντόφθαλμες και μυωπικές επιλογές. Όμως για να προχωρήσουμε στην κατεύθυνση αυτή, βασική προϋπόθεση είναι να υπάρξει ανταπόκριση από τις ίδιες τις επιχειρήσεις. Επίσης απαραίτητη είναι η σύνταξη μακροχρόνιων σχεδίων, αλλά και η στροφή της "επιχειρηματικής κουλτούρας" προς τον μακροχρόνιο προγραμματισμό.

**2. Να αντιμετωπίσουμε σε μια νέα βάση το θέμα της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, καθώς και των αμοιβών**

Σήμερα η ανταγωνιστικότητα μιας επιχείρησης εξαρτάται ολοένα και περισσότερο από την ικανότητα της να προσαρμόζεται έγκαιρα στις τεχνολογικές εξελίξεις, να βελτιώνει την ποιότητα των προϊόντων της και να αξιοποιεί με συστηματικό τρόπο τις ευκαιρίες διεξόδου σε νέες αγορές. Όλες αυτές οι δραστηριότητες βασίζονται στην αναβάθμιση του ανθρώπινου παράγοντα.

Όμως είναι προφανές ότι η αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού είναι δυνατή μόνο με την στήριξη ενός συστήματος αμοιβών που θα αναγνωρίζει την επαρκή γνώση της χρήσης νέων τεχνολογιών, την δυνατότητα εύκολης προσαρμογής σε περαιτέρω εξέλιξη της τεχνολογίας, την κατανόηση του ευρύτερου περιβάλλοντος δραστηριοποίησης της επιχείρησης και θα επιβραβεύει τη συμβολή τους στην ανοδική πορεία της επιχείρησης. Ένα τέτοιο σύστημα αμοιβών θα πρέπει να βασίζεται στα εξής στοιχεία :

- (α) Στην συνολική πορεία της οικονομίας. Όσο υψηλότερη είναι η αύξηση, τόσο πιο ευνοϊκές συνθήκες διαμορφώνονται για την βελτίωση των πραγματικών αποδοχών των εργαζομένων.
- (β) Στην συνολική πορεία του κλάδου όπου ανήκει η επιχείρηση. Εάν ο κλάδος αναπτύσσεται ταχύτερα από το μέσο όρο, είναι προφανές ότι οι εργαζόμενοι θα πρέπει να επωφεληθούν περισσότερο από άλλους με βελτίωση των πραγματικών αμοιβών.
- (γ) Στην πορεία της κάθε επιχείρησης σε σύγκριση με την πορεία του κλάδου, πράγμα που θα πρέπει να οδηγεί σε μία δεύτερη διαφοροποίηση των αμοιβών που θα ανταποκρίνεται καλύτερα στην συμβολή των εργαζομένων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ένα τέτοιο σύστημα αμοιβών θα είναι σίγουρα πιο πολύπλοκο για να συμφωνηθεί και ίσως πιο δύσκολο να εφαρμοστεί σε σχέση με ένα ισοπεδωτικό σύστημα.

Ομως είναι το μόνο το οποίο μπορεί να παρακινήσει και τους εργαζόμενους και τις επιχειρήσεις να εκσυγχρονιστούν, να προσαρμοστούν στις νέες απαιτήσεις της τεχνολογίας και να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους.

Διότι διαφορετικά, η συμπίεση των αμοιβών των εργαζομένων θα αποτελεί συστηματικό αντικίνητρο για την αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού και την βελτίωση της παραγωγικότητας, ενώ η ανταγωνιστικότητα της επιχείρησης θα φθίνει λόγω αδυναμίας προσαρμογής στις νέες απαιτήσεις οργάνωσης και παραγωγής. Τέλος δεν θα μένει άλλος τρόπος για την επιβίωσή της, παρά η επανάληψη της ίδιας συνταγής, δηλαδή της συμπίεσης των αμοιβών μέχρις ότου κλείσει η επιχείρηση.

- 3. Να προωθήσουμε την κατάρτιση και αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού**  
Οι τεχνολογικές αλλαγές επιφέρουν σοβαρές ανακατατάξεις στην αγορά εργασίας ως προς την ποιοτική σύνθεση του εργατικού δυναμικού, την μορφή εργασίας που παρέχει, την ικανότητα προσαρμογής στα νέα δεδομένα και φυσικά τις αμοιβές.

Επειδή σήμερα οι ανάγκες εργασίας καλύπτονται από τις ελαστικές μορφές απασχόλησης υψηλών τεχνολογικών απαιτήσεων, αναπτύσσεται μία δυναμική διαμόρφωσης δύο διακριτών στρωμάτων στην αγορά εργασίας. Μία κατηγορία που θα είναι τεχνολογικά προηγμένη και ένα παραδοσιακό εργατικό δυναμικό που θα αδυνατεί να παρακολουθήσει τις τεχνολογικές εξελίξεις. Οι συνέπειες που θα προκληθούν δεν θα αφορούν μόνο την ανεργία, αλλά θα οδηγούν σε έναν ιδιότυπο τεχνολογικό και κοινωνικό αποκλεισμό. Γι αυτό ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να αντιμετωπισθούν αυτά τα προβλήματα είναι η αναβάθμιση της ποιότητας εργασίας, η παροχή δυνατοτήτων εκπαίδευσης και κατάρτισης, η διαμόρφωση μιας ευέλικτης εκπαιδευτικής διαδικασίας που θα διευκολύνει την διαρκή "τεχνολογική ένταξη" των διαφόρων στρωμάτων θα πρέπει να αποτελέσουν κύριο μέλημα μιας αναπτυξιακής πολιτικής. Μιας αναπτυξιακής πολιτικής που θα προωθεί την εργασιακή ένταξη των νέων αλλά και όσων εγκαταλείπουν τις παραδοσιακές απασχολήσεις, την μείωση των φαινομένων μόνιμης ανεργίας και την καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού.

**4. Να απαντήσουμε με σαφήνεια στο ερώτημα : Ποια στρώματα και ποιοί οικονομικοί φορείς θα υποστούν το βάρος της προσαρμογής.**

Κανένα πρόγραμμα ανάπτυξης ή σταθεροποίησης δεν πρόκειται να είναι αποτελεσματικό, εάν προηγουμένως δεν έχει δοθεί μία ευκρινής απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Δεν είναι όλα τα κοινωνικά στρώματα στον ίδιο βαθμό ικανά να συμβάλλουν στη σταθεροποίηση και δεν μπορούν να φέρουν όλοι εξίσου το βάρος της προσαρμογής. Δεκαετίες στρεβλής ανάπτυξης, κρατικής προστασίας και συντεχνιακών πιέσεων έχουν δημιουργήσει εδραιωμένα συμφέροντα που αφαιρούν τον κοινωνικό πλούτο από τους αληθινούς παραγωγούς, τους πράγματι εργαζόμενους, τις ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, τους ευσυνείδητους επαγγελματίες και τους αποδοτικούς υπαλλήλους.

Στην Ελλάδα για πολλά χρόνια η πολιτική συνέβαλε στην μεταφορά εισοδήματος από τους εργαζόμενους σε άλλα κοινωνικά στρώματα. Η μεταφορά αυτή έγινε μέσω του φορολογικού συστήματος όπου η ισχύουσα νομοθεσία επιβάρυνε κατά πολύ τους μισθωτούς αλλά και περιόρισε σε σημαντικό βαθμό τις πραγματικές υποχρεώσεις των αυτοαπασχολούμενων κάθε μορφής.

Βασική επιδίωξη αυτής της πολιτικής ήταν η κάλυψη της παραοικονομίας, η ενίσχυση της φοροδιαφυγής, η θεσμοποιημένη ανισότητα και η συνέργεια του κράτους για την επιβάρυνση των μισθωτών σε όφελος συντεχνιών και κομματικών πελατών.

Η κατάσταση αυτή άρχισε να αλλάζει τώρα, με βήματα που θα έπρεπε να έχουν περισσότερη στήριξη και αναγνώριση. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι οι μισθωτοί ήταν εκείνοι που έφεραν το κύριο βάρος της προσαρμογής.

Ετσι η πολιτική για την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής είναι επιταγή κοινωνικής δικαιοσύνης.

Τέλος, το σημείο που έχει αποφασιστική σημασία είναι ότι υπάρχει από όλες τις πλευρές και εκ μέρους όλων των κοινωνικών εταίρων, η συνειδητοποίηση των λαθών του παρελθόντος και η προθυμία να εξερευνηθούν από κοινού πραγματικές λύσεις στα προβλήματα της κοινωνίας μας.